

Arrest

nr. 254 179 van 7 mei 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat G. JORDENS
de Wynantsstraat 23
1000 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Venezolaan-se nationaliteit te zijn, op 22 januari 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 december 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 maart 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 april 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN, loco advocaat G. JORDENS, en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 20 november 2019 een verzoek om internationale bescherming in. Hij wordt gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) op 13 augustus 2020.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 21 december 2020 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart de Venezolaanse nationaliteit te bezitten. U bent geboren op X 1991 in de gemeente X, in de staat Monagas. U woonde van uw geboorte tot 2017 in Maturin waarna u verhuisde naar de gemeente

Punceres. U heeft sinds 2013 een partner waarmee u wettelijk samenwoonde in Venezuela en die momenteel in Peru verblijft.

U behaalde uw universitair diploma bouwkunde en hebt voordien als bouwvakker gewerkt. In mei 2016 besloot u vrijwillig toe te treden tot het leger. U wilde eigenlijk al van jongs af een carrière bij het leger. Aangezien u een universitair diploma had moest u geen minimum van vier jaar maar slechts twee jaar in dienst blijven. Omdat u universitair geschoold was moest u de basisopleiding niet doorlopen en werd u ingedeeld bij de dienst Militaire Rekrutering voor het oostelijke deel van Venezuela. U was verantwoordelijk voor de administratieve afhandeling van medische verzekeringsprocedures voor militairen. In 2017 werd u bevorderd van soldaat naar eerste korporaal, maar u wilde eigenlijk de opleiding tot officier aanvatten in de militaire academie. U vroeg daarom hulp aan uw overste kolonel M.(...) of hij u op de hoogte kon houden van de inschrijvingen voor de officiersopleiding. U merkte echter dat er al verschillende inschrijvingsrondes waren gepasseerd zonder dat de kolonel u hiervan op de hoogte bracht. U liet in januari 2018 aan de kolonel uw ongenoegen blijken over deze gang van zaken en zei hem dat u niet verder wou gaan in de opleiding. De kolonel liet u verstaan dat u in dat geval gevangengen zou worden gezet. Hij haalde u weg van de administratieve dienst en stuurde u onder begeleiding van sergeant Santa Cruz naar de goudmijnen nabij Guyana. U keerde niet meer terug naar huis en moest steeds overnachten in een soort kamp. Uw taak bestond uit het wachten op brandstof om die dan in tonnen over te gieten en via de rivier naar de goudmijnen escorteren. Deze reis duurde soms een dag tot anderhalve dag en was niet zonder gevaar. Er waren immers gewapende personen langs de rivier die de vaten brandstof wilden stelen of die tol vroegen om de rivier af te reizen. U stond voor deze opdracht in samen met enkele vaste mannen zoals sergeant Santa Cruz, een Duitser en twee inheemse mannen die met de boot voeren. Daarnaast werd een beroep gedaan op gelijk wie om de tonnen met brandstof door het water te bewegen. U was niet blij met uw nieuwe opdracht van onbepaalde duur. U kon tijdens uw verblijf in de grensstreek wel drie keer naar uw familie bellen. Uw familie deed op haar beurt tweemaal hun beklag bij kolonel M.(...) maar ze werden nooit door hem ontvangen. Op een dag in juni 2018 had u zo een erge tandpijn dat u sergeant Santa Cruz, die instond voor u, kon overtuigen om u naar een tandarts te brengen. Op 12 of 13 juni 2018 ging u samen met de sergeant naar een tandartsenpraktijk in de stad Bolivar. De sergeant liet u daar achter en zei dat hij u binnen een uur weer zou ophalen. U zag uw kans schoon en zette uw vlucht in. U ging naar de busterminal en nam een auto naar uw thuistreek van Monagas. Toen u terug in Monagas was trok u in bij uw schoonvader. Enkele dagen later kwamen er vermoedelijke colectivo's naar het adres van uw schoonvader om te informeren naar u. U was op dat moment in het huis van uw schoonvader maar kwam niet naar buiten. Nadat de colectivo's weer vertrokken waren ging u naar de boerderij van uw schoonvader die op één à twee kilometer afstand lag van zijn huis. Twee dagen na het eerste bezoek zijn er opnieuw mensen naar u komen vragen op het thuisadres van uw schoonvader. U bleef op de boerderij tot aan uw definitief vertrek uit Monagas op 1 augustus 2018.

U verliet Venezuela op 3 augustus 2018 via de grensovergang in San Cristobal. U ging eerst per bus naar Colombia en Ecuador vanwaar u doorreisde naar Peru. Uw partner kwam later ook naar Peru. U verbleef ongeveer één jaar en drie maanden in Peru en kon er verschillende soorten werk uitoefenen dankzij een werkvergunning.

Uw halfzus C.B., M.E.(...) (o.v. X) werd samen met haar echtgenoot V.M., G.R.(...) (o.v. X) op 9 mei 2019 erkend als vluchteling in België omwille van politieke redenen.

U verliet Peru alleen op 11 november 2019 en reisde per vliegtuig naar Nederland waar u op 12 november 2019 aankwam. U nam dezelfde dag de trein naar België en diende hier op 20 november 2019 een verzoek om internationale bescherming in.

U vreest in geval van terugkeer naar Venezuela te worden opgesloten in de gevangenis en vervolgd te worden door uw vroegere overste kolonel M.(...) omdat u weet heeft van de illegale goudwinning en brandstofhandel in het grensgebied tussen Venezuela en Guyana, en van de onveiligheid die daarmee gepaard gaat.

Ter staving van uw verzoek legt u voor: uw origineel paspoort, uw originele identiteitskaart, uw origineel universitair diploma, en uw originele militaire kaart. Verder legt u nog kopieën neer van uw attest van samenwonen met uw partner, van internetartikels m.b.t. de handel in goud en brandstoffen in Venezuela en de onveiligheid die daarmee gepaard gaat, van een foto van u en uw partner, een foto van u en een collega-militair, en een foto van vaten in een rivier.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, evenals dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen identificeren.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van uw verklaringen, van de concrete en actuele situatie in uw land van herkomst en van alle elementen uit uw dossier, blijkt dat het vluchtelingenstatuut of de subsidiaire beschermings-status zoals bedoeld in artikel 48/4 §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet u niet kan worden toegekend omdat u niet aannemelijk maakt dat u een gegronde vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade loopt bij terugkeer naar Venezuela.

U vreest in geval van terugkeer naar Venezuela te worden opgesloten in de gevangenis en vervolgd te worden door uw vroegere overste kolonel M.(...) omdat u weet heeft van de illegale goudwinning en brandstofhandel in het grensgebied tussen Venezuela en Guyana, en van de onveiligheid die daarmee gepaard gaat (zie notities persoonlijk onderhoud CGVS d.d. 13/08/2020, hierna CGVS, p.9).

Wat betreft deze door u aangehaalde verzoekmotieven dient vooreerst gewezen te worden op de vaststelling dat u zich beroept op louter blote beweringen. U levert op geen enkele manier een begin van bewijs van uw verklaringen. Zo legt u geen bewijs neer van uw overplaatsing naar of activiteiten in de grensstreek met Guyana. U kan evenmin aantonen daadwerkelijk tot juni 2018 onder deze kolonel M.(...), in de desbetreffende divisie of bataljon te hebben gewerkt. Hierbij dient immers opgemerkt dat u niet eens kan aantonen dat u in het leger aan de slag was tot juni 2018 zoals u beweert. De enige bewijsstukken die u hieromtrent neerlegt zijn: een militaire legerkaart, een foto in legeruniform met uw partner, een foto met een collega-militair, en een foto van vaten in een rivier (zie ingediende documenten nrs 4, 7-9). Uw militaire kaart is geldig tot 2017 en er staat dat u de rang van soldaat bekleedde (zie ingediend document nr 4). Uw verklaringen dat u tot juni 2018 en de rang van eerste korporaal had worden dus niet bevestigd door dit stuk. Uw verweer dat u geen volgende kaart kreeg omdat uw legerdienst er in 2018 op zat (CGVS p.13) kan vanzelfsprekend niets wijzigen aan voornoemde vaststellingen. Uw twee foto's met uw partner en collega tonen evenmin uw rang, dienstperiode of relaas aan. De foto van de vaten in een rivier kunnen eveneens niets bijbrengen aan uw verklaringen daar u niet op deze foto staat en er niets meer over de omstandigheden van de betreffende foto kan worden uit afgeleid. Derhalve wordt de geloofwaardigheid van uw motieven op een eerste manier beproeft.

Enkele andere opvallende verklaringen omtrent uw asielrelaas ondergraven de geloofwaardig van uw motieven eveneens.

Uw gedrag na uw ontsnapping moet vooreerst tegen het licht worden gehouden. U zag er immers geen graten in om meteen na uw ontsnapping naar het huis van uw schoonvader in Punceres te gaan met als doel hier onder te duiken (CGVS p. 4,9; CGVS-Vragenlijst d.d.02/01/2020 vraag 3.5). U had dit adres nochtans opgegeven bij het leger zodat ze u konden lokaliseren, aldus uw verklaringen (CGVS p.9). Het gevolg laat zich al raden; er kwamen personen van wie u vermoedt dat het colectivo's waren naar het door u opgegeven adres om te polsen waar u zich na uw vlucht had begeven (CGVS p.9; CGVS-Vragenlijst d.d.02/01/2020 vraag 3.5). Gelukkig voor u betraden deze personen de woning van uw schoonvader niet want u was op dat moment aanwezig in het huis (CGVS p.9). U zag in dat uw schuilplek toch niet zo goed uitgekozen leek, en begaf zich vervolgens naar de boerderij van uw schoonvader die op één à twee kilometer van het huis lag (CGVS p.9; CGVS-Vragenlijst d.d.02/01/2020 vraag 3.5). Het mag verbazen dat u niet eerder inzag dat u zich toch beter niet in het huis van uw schoonvader kon ophouden aangezien u dit adres aan het leger had doorgegeven en het in de ogen van M.(...) sowieso een logische mogelijke schuilplek voor u zou zijn. Dat u hier niet meer aandacht aan schonk is ook opvallend in die zin dat u toch wist dat M.(...) aan het hoofd stond van de administratieve dienst Rekrutering en op die manier zeker toegang had tot de door u opgegeven adressen, zijnde uw mogelijke schuilplekken (CGVS p.16-18; CGVS-Vragenlijst d.d.02/01/2020 vraag 3.5). Uw gedrag en denkwijzen zijn in dit geval niet consistent met uw vrees en tasten de geloofwaardigheid van uw relaas verder aan.

De manier waarop u kon ontsnappen tijdens een tandartsbezoek is eveneens niet geloofwaardig. Kolonel M.(...) wilde u als straf in de mijnen laten werken en stuurde sergeant Santa Cruz met u mee (CGVS p.11,13). De kolonel meende immers dat u niet alleen kon gaan en wilde er zeker van zijn dat u er heen zou gaan, aldus uw verklaringen (CGVS p.11). Na al meer dan drie maanden ononderbroken in de mijnen te hebben gewerkt en verbleven, vroeg u aan de sergeant waarom u geen verlof kreeg zoals de reguliere soldaten (CGVS p.14). Tijdens uw werk in de mijnen na zes maanden was uw militaire diensttijd inmiddels ook al overschreden (CGVS p.12,14). U moest blijkbaar voor onbepaalde duur in de mijnen werken en had helemaal geen perspectief meer (CGVS p.12,14). U deed uw beklag bij sergeant Santa Cruz maar die kon u alleen maar vertellen dat die beslissingen bij kolonel M.(...) lagen (CGVS p.14). Uw familie was één maand nadat u naar de mijnen werd gestuurd op de hoogte van deze straf doordat u hen telefonisch contacteerde (CGVS p.15). Gezien uw penibele situatie ging uw familie twee keer naar kolonel M.(...) om te praten, maar van zodra de kolonel wist dat het uw familie betrof besloot hij hen niet te ontvangen (CGVS p.14-15,19-20). U had in totaal amper drie keer contact met uw familie toen u aan de slag was in de mijnen (CGVS p.15). Gezien deze situatie zonder perspectief voor u, en de ongetwijfeld gespannen relatie tussen enerzijds u en anderzijds kolonel M.(...), kan gesteld worden dat u een vluchtgevaarlijk profiel had. Het is dan ook zeer eigenaardig dat u tijdens een tandartsbezoek op 12 à 13 juni 2018 in de stad Bolivar eenvoudigweg de benen kon nemen omdat sergeant Santa Cruz u er een uur alleen achter liet (CGVS p.12,16). De sergeant was nochtans verantwoordelijk voor u; hij moest u, en alleen u, escorteren naar de tandarts in Bolivar (CGVS p.11-12,16). U geeft zelf aan dat de sergeant eigenlijk bij u moest zijn (CGVS p.16). U heeft ook geen idee waarom de sergeant u er voor een uur zou achterlaten of waar hij toen naartoe ging (CGVS p.16). Wetende dat kolonel M.(...) geen zware straffen schuwt, zoals uit uw situatie bleek, kan verwacht worden dat sergeant Santa Cruz u toch niet zomaar een uur ergens zou achterlaten. Zijn vertrouwen in u is dan ook allerminst aannemelijk.

Het mag ook opmerkelijk heten dat kolonel M.(...) precies u aanduidde om naar de mijnen te gaan. U werkte immers louter als administratief bediende zonder enige militaire basistraining bij de administratieve dienst Rekrutering (CGVS p.11,13-14). U werd als straf opgedragen om in de mijnen, waar burgers worden weggehouden, deel te nemen aan illegale praktijken en M.(...) wilde zijn aandeel bij de duistere operaties in de mijnen geheim houden (CGVS p.18; CGVS-Vragenlijst d.d.02/01/2020 vraag 3.5). U erkent dat M.(...) u eigenlijk niet vertrouwde, hij gaf u gewoon het bevel als meerdere en het ging niet om vertrouwen maar om een bedreiging aan uw adres, zo stelt u (CGVS p.18). Uw verweer kan evenwel niet verklaren waarom de kolonel u met deze taak zou belasten gezien zijn wantrouwen in u (CGVS p.18). U kan geen verder antwoord formuleren op deze vraag (CGVS p.18). Op de vraag waarom u precies gevisieerd zou worden als die illegale praktijken toch zo gekend zijn bij velen aangezien u er artikels van neerlegde, antwoordt u opvallend dat M.(...) het voorstelde alsof u een deserteur was en dat u zelf naar de mijnen was getrokken (CGVS p.18). Als u in de mijnen iets zou overkomen zijn, dan had de kolonel er geen verantwoordelijkheid over, want u was zogezegd diegene die gedeserteerd was, en zij hebben de macht om dat papierwerk in orde te brengen (CGVS p.18). Dit strookt evenwel niet met uw andere verklaringen dat u door de autoriteiten niet vervolgd of gezocht werd omwille desertie aangezien u blijkbaar nog steeds in dienst was en vanaf mei 2018 uw diensttijd er eigenlijk al op zat (CGVS p.7,17,19).

Bijkomend dient aangestipt te worden dat u ondanks uw conflict met kolonel M.(...) inderdaad niet de Venezolaanse autoriteiten hoeft te vrezen. Zo kon u blijkbaar zonder problemen de bewaakte Venezolaanse grens oversteken (CGVS p.5; zie ingediend document nr 1). Uw paspoort dat op uw eigen naam staat werd afgestempeld door overheidsambtenaren aan de grens met Colombia (CGVS p.5; zie ingediend document nr 1). U zegt dat er geen wettelijke zoekactie van de politie naar u was omdat u uw diensttijd vervulde (CGVS p.7,19). Kolonel M.(...) wilde uw ontslagbrief gewoonweg niet geven, zo verklaart u (CGVS p.7,19). U erkent dat de autoriteiten u niets kunnen verwijten en u niet als deserteur beschouwen aangezien u uw dienstplicht volmaakte (CGVS p.17).

De opmerkingen van uw advocaat kunnen eveneens niets wijzigen aan voorgaande vaststellingen. De ongeloofwaardigheid van uw relaas kunnen door uw raadsman niet worden rechtgetrokken. Uw advocaat stelt immers louter dat u consistente, precieze verklaringen heeft afgelegd, dat er geen twijfel was over uw relaas en dat u slachtoffer was van persoonlijke bedreigingen (CGVS p.21). Dat u ten slotte militair was, zoals uw advocaat aangeeft, wordt door het CGVS niet betwijfeld (CGVS p.21).

Uit dit alles moet geconcludeerd worden dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw voorgehouden vluchtrelaas.

Wat betreft de problemen die uw halfzus C.B., M.E.(...) (o.v. X) en haar echtgenoot V.M., G.R.(...) (o.v. X) in Venezuela kenden, moet aangestipt worden dat deze evenmin aanleiding geven tot een toekenning van de vluchtelingenstatus in uw hoofde. De beoordeling van hun beschermingsnood gebeurde op basis van elementen die eigen zijn aan hun dossier en die geen deel uitmaken van uw verzoek. Daarnaast blijkt uit niets dat u door de (politieke) activiteiten van deze familieleden zelf persoonlijk problemen heeft gekend. Te meer u in 2015 blijkbaar actief voor de politieke jeugdgroep La Juventud die tot de huidige regering van Chavez behoort en nadien dus lid van het Venezolaanse leger (CGVS p.5-6).

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term "reëel risico" dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het EVRM (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het begrip reëel risico wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch (RvV 20 november 2017, nr. 195 228).

Het CGVS benadrukt in dit verband dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens het bewijs van het ernstig en reëel risico bij de verzoeker legt. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen dan ook staven met een begin van bewijs. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>; RvS 25 september 2002, nr. 110.626). Bovendien heeft het EHRM overwogen dat een loutere mogelijkheid op een onmenselijke behandeling als gevolg van de onzekere situatie in een land, op zich geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (zie EHRM, Fatgan Katani e.a. v. Duitsland, 31 mei 2001 en EHRM, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het EHRM beschikt slechts een algemene situatie beschrijven, de concrete beweringen van de verzoekende partij in een bepaalde zaak moeten gestaafd worden door andere bewijsmiddelen (zie EHRM, Y. v. Rusland, 4 december 2008, § 79; EHRM, Saadi v. Italië, 28 februari 2008, § 131; EHRM, N. v. Finland, 26 juli 2005, § 167; EHRM, Mamatkulov and Askarov v. Turkije, 4 februari 2005, § 73; EHRM, Müslim v. Turkije, 26 april 2005, § 68). De verzoeker om internationale bescherming moet derhalve concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. U kan dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in Venezuela, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit of naar uw land van gewoonlijk verblijf een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing loopt. Dit klemmt des te meer nu uit de beschikbare informatie blijkt dat niet elke persoon woonachtig in Venezuela in preciaire omstandigheden leeft.

Wat de lamentabele socio-economische situatie in Venezuela betreft zoals deze omschreven wordt in de COI Focus Venezuela: Situatieschets van 15 mei 2020, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situatieschets_20200515.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl/landeninfo/situatieschets> en EASO: Venezuela Country Focus van augustus 2020, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2020_08_EASO_COI_Report_Venezuela.pdf merkt het CGVS voorts op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds oordeelde dat humanitaire of socio-economische overwegingen in geval van terugkeer naar het land van herkomst niet noodzakelijk verband houden met de vraag of er een reëel risico is op behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Het terugsturen van personen naar hun land van oorsprong waar ze als

gevolg van de economische situatie moeilijkheden op socio-economisch vlak zullen ondervinden, bereikt immers niet het niveau van hardheid dat door artikel 3 EVRM wordt vereist (EHRM, 14 oktober 2003, nr. 17837/03, T. v. Verenigd Koninkrijk). Socio-economische overwegingen in asielzaken zijn derhalve slechts relevant in die uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee een terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zélf oplopen tot een onmenselijke of vernederende behandeling. Dit betreft in essentie ernstige humanitaire omstandigheden of socio-economische behandelingen van uitzonderlijke aard die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) en gepaard gaan met de onmogelijkheid om in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting te voorzien, waarbij de eventuele kwetsbaarheid van de verzoeker voor slechte behandeling evenals het vooruitzicht op een verbetering van zijn situatie binnen een redelijke termijn relevante afwegingen uitmaken (EHRM, 27 mei 2008, N. v. Verenigd Koninkrijk, § 42; EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, § 254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 283 ; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 76 en § 92).

Uit bovenstaande gegevens blijkt dat de loutere vaststelling dat de socio-economische situatie in België verschilt van deze in Venezuela en/of dat er sprake is van ongelijkheden in voorzieningen (medisch, sociaal of andere) niet volstaat om te besluiten dat er in uw hoofde sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Evenmin rechtvaardigt het gegeven dat de socio-economische situatie in Venezuela op zeer korte tijd verslechterd is de toekenning van een internationale beschermingsstatus. U dient daarentegen aan te tonen dat uw levensomstandigheden in Venezuela precair zijn, dat u in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in uw elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne, en huisvesting.

Al erkent het CGVS dat de situatie moeilijk is in Venezuela, dient vastgesteld dat u kan bogen op uw studies en werkervaringen in Venezuela. U genoot namelijk hogere studies, werkte in de bouw en in het leger (CGVS p. 3, 8, 11 verklaring DVZ d.d. 02/01/2020 vraag 11 en 12). Daarnaast bleek u ook zelfstandig en inventief genoeg om tijdens uw verblijf van één jaar en drie maanden in Peru naar werk te zoeken en werk te vinden (CGVS p.5). U oefende in Peru verschillende jobs uit zoals in de metaalconstructie voor loodsen, kledingverkoper en ook als bakker (CGVS p.5). U kon in Peru iets huren en er samen met uw echtgenote verblijven (CGVS p.5). Uw ouders beschikken in Venezuela over een huis in hun eigendom (CGVS p.4). Uw broer werkte als bewaker, uw vader is metser in de bouw en uw moeder werkt voor een overheidsinstelling (CGVS p.6). U heeft een goede relatie met uw ouders en heeft nog contact met hen en uw familie vanuit België (CGVS p.6). Uw schoonvader, bij wie u eerder kon verblijven samen met uw echtgenote, beschikt ook over een eigen woning en boerderij in Venezuela (CGVS p.4,9). Deze geschetste levensomstandigheden volstaan niet om te kunnen besluiten tot de hierboven beschreven standaard van onmenselijke en vernederende behandeling. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar Venezuela, in een menonwaardige situatie zou terechtkomen.

Uit uw verklaringen over uw profiel en uw familiale/financiële situatie in uw land van nationaliteit kan aldus niet afgeleid worden dat er in uw hoofde ernstige problemen van socio-economische aard bestaan of dat de algemene situatie in Venezuela van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar Venezuela, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijke en vernederende behandeling' loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar Venezuela, in een menonwaardige situatie zou terechtkomen.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie COI Focus Venezuela: Situation Sécuritaire van 4 april 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situation_securitaire_20190404.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl>, COI Focus Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum) van 1 juli 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_veiligheidssituatie_addendum_20190701.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl>, COI Focus Venezuela: Situatieschets van 15 mei 2020, beschikbaar op

[https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi focus venezuela situatieschets 20200515.pdf](https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi%20focus%20venezuela%20situatieschets%20200515.pdf) of op <https://www.cgvs.be/nl/landeninfo/situatieschets> en EASO: Venezuela Country Focus van augustus 2020, beschikbaar op [https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2020 08 EASO COI Report Venezuela.pdf](https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2020%2008%20EASO%20COI%20Report%20Venezuela.pdf) blijkt dat Venezuela een diepe politieke, economische en sociale crisis kent. Het geweld is er wijdverspreid en wordt er gepleegd door het Venezolaanse leger, de politie, de inlichtingendiensten, de colectivos chavistas, de megabandas, enz., die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld, heeft bijgevolg geen uitstaans met artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet maar houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie.

Ook gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals moorden, ontvoeringen, afpersing, drugshandel en illegale ontginning van mijnen komt veelvuldig voor in Venezuela. Het merendeel van deze misdaden wordt gepleegd door individuele misdadigers of kleine lokale bendes. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Venezuela is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Uit de geconsulteerde bronnen blijkt dat dit geweldspatroon sterker aanwezig is in bepaalde delen van het land. De deelstaten Sucre, Aragua, Miranda en het hoofdstedelijk district, de grensstaten met Colombia (Zulia, Tachira en Apure) evenals de deelstaten in Zuid-Venezuela (Amazonas en Bolivar) vertonen een hogere prevalentie van crimineel en politieel geweld. Dit geweld kadert echter niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

In Zulia, Tachira en Apure evenals in de Zuid-Venezolaanse staten Amazonas en Bolivar, is er naast crimineel en politieel geweld ook een grotere aanwezigheid van gewapende groeperingen waar te nemen, hetgeen een invloed heeft op het dagelijks leven van de burgerbevolking. Ook komt het geregeld tot confrontaties tussen deze groeperingen onderling evenals tussen de gewapende groeperingen en de Venezolaanse staat. Het bestaan van een gewapend conflict in deze staten brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee.

De geconsulteerde bronnen geven immers geen blijk van burgerslachtoffers ten gevolge van willekeurig geweld in deze regio. Ondanks de aanwezigheid van de gewapende groeperingen blijkt dat het overgrote deel van de slachtoffers het gevolg is van politieel en gemeenrechtelijk crimineel geweld, hetgeen doelgericht van aard is.

Het CGVS erkent dat de situatie in Venezuela problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. De Commissaris-generaal beschikt evenwel over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Venezuela een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De door u neergelegde documenten die nog niet eerder werden besproken kunnen bovenstaande vaststellingen niet beïnvloeden. Uw identiteit, uw nationaliteit, uw reisweg en opleiding, worden niet in twijfel getrokken. Zoals eerder aangegeven twijfelt het CGVS er ook niet aan dat u militair bent geweest. Uw samenwoning in Venezuela met uw partner valt onder dezelfde categorie. Wat betreft de internetartikels m.b.t. de handel in goud en brandstoffen in Venezuela en de onveiligheid die daarmee gepaard gaat, moet opgemerkt worden dat deze berichten geen betrekking hebben op u (CGVS p.8,10). Deze stukken zijn derhalve niet in staat iets aan voornoemde vaststellingen te wijzigen. Uit dit alles moet geconcludeerd worden dat u de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Verzoekschrift en stukken

2.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1 A, § 2 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, goedgekeurd bij de wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4 en 48/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van het redelijkheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel, en van de artikelen 3 en 13 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM).

Verzoeker vreest ten eerste te worden opgesloten en vervolging door zijn vroeger overste kolonel M. omdat hij op de hoogte is van de illegale goudwinning en brandstofhandel in het grensgebied tussen Venezuela en Guyana en ten tweede te worden aangehouden wegens desertie. Hij verwijst naar de algemene situatie in Venezuela, met name de algemene politieke situatie, de socio-economische omstandigheden en de veiligheidssituatie. Hij haalt in dit verband landeninformatie aan.

In een tweede middel beroept verzoeker zich op de schending van de artikelen 1 tot 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Hij betoogt:

“I.

Het is duidelijk dat verzoeker niet in staat is om een bewijs van zijn overplaatsing naar of activiteiten in de grensstreek met Guyana te leveren, aangezien hij informeel werd overgeplaatst om zich met illegale activiteiten bezig te houden.

Deze kritiek is absoluut niet relevant.

Tot staving van het onderhavig verzoekschrift dient de verzoeker een document in om aan te tonen dat, wanneer hij onder de leiding van kolonel M.(...) was, hij de rang van korporaal had zoals verklaard (stuk 3).

Uit dit document van 18 juli 2017 blijkt meer bepaald dat, wanneer hij werd overgedragen van het commando van luitenant-kolonel O.C.M.A.(...) naar het commando van kolonel J.A.M.A.(...) hij al de rang van korporaal had.

De verzoeker verontschuldigt zich bij Uw Raad, aangezien hij niet in staat was om dit document uit het Spaans in het Nederlands te laten vertalen binnen de gestelde termijn voor het indienen van het verzoekschrift. Hij kon alleen een vertaler Spaans-Frans vinden. Het document is daarom alleen in het Frans vertaald. Dat gezegd hebbende, zal hij niet nalaten om voor de terechtzitting voor Uw Raad een vertaling in het Nederlands in te dienen.

Wat de foto van de vaten in de rivier betreft, kon de verwerende partij redelijk niet beweren dat << er niets meer over de omstandigheden van de betreffende foto kan worden uit afgeleid >> terwijl zij geen enkele vraag heeft gesteld aan verzoeker over de omstandigheden waaronder deze foto werd genomen (NPO p. 10). De verzoeker legt uit dat hij deze foto persoonlijk heeft gemaakt terwijl hij aan het << werk >> was.

Voor het overige, dient er worden toegegeven dat de verzoeker uiterst nauwkeurig was over zijn overplaatsing naar het grensgebied en de taken waarvoor hij persoonlijk verantwoordelijk w'as in het kader van de illegale activiteiten waaraan hij gedwongen werd deel te nemen (NPO, p. 9. 11-13).

Het document van 18 juli 2017 (stuk 3) gecombineerd met de nauwkeurige verklaringen van verzoeker en de foto van vaten in de rivier die door verzoeker werd ingediend ter ondersteuning van zijn relaas,

dienen worden beschouwd als een begin van bewijs van zijn rang als korporaal om het moment van de feiten en van het feit dat hij inderdaad heeft gewerkt aan het illegale transport van goederen in de grensstreek met Guyana.

II.

Hoewel hij inderdaad het adres van zijn schoonvader aan het leger had doorgegeven, dacht hij op dat moment niet dat ze daarlangs zouden komen omdat hij het adres van zijn ouders als zijn hoofdadres bij het leger had genoemd.

Hij zocht toevlucht bij zijn schoonvader omdat hij de enige persoon was die hem in die tijd kon opnemen en verstoppen.

Dat is in ieder geval duidelijk onvoldoende om het - overigens uiterst precies – relaas van verzoeker in zijn geheel in twijfel te trekken.

III.

Verzoeker bevestigt dat hij - hoewel dit onlogisch klinkt voor verwerende partij die een zuiver subjectieve analyse uitvoert - wel degelijk is gevlucht in de door hem beschreven omstandigheden.

Opnieuw, dient er worden toegegeven dat de verzoeker uiterst nauwkeurig was over de manier waarop hij kon ontsnappen (NPO. p. 12, 15-16). Nochtans, zegt de verwerende partij niets over de nauwkeurigheid van zijn verklaringen. Ze brengt geen aanleiding tot onnauwkeurigheden of tegenstrijdigheden mee en beperk zich tot subjectief te beweren dat de voonvaarden van zijn ontsnapping onlogisch zijn.

De omstandigheden van de verzoekers ontsnapping dienen als vastgesteld worden beschouwd.

IV.

Verzoeker bevestigt nogmaals dat de gebeurtenissen hebben plaatsgevonden zoals beschreven en dat hij door kolonel M.(...) als straf naar het grensgebied werd gestuurd omdat het riskant en slopend werk was.

Voorts bevestigt hij dat kolonel M.(...) er zich terdege van bewust was dat de kans dat verzoeker hem zou aangeven nihil was, aangezien niemand zijn verklaringen geloofwaardig zou hebben geacht, gelet op de macht van de kolonel binnen het leger en aangezien hij de betrokkenheid van de kolonel niet zou hebben kunnen aantonen omdat alles informeel was verlopen.

Opnieuw, dient er worden herhaald dat de verzoeker uiterst nauwkeurig was over zijn overplaatsing naar het grensgebied en de taken waarvoor hij persoonlijk verantwoordelijk was in het kader van de illegale activiteiten waaraan hij gedwongen werd deel te nemen (NPO. p. 9, 11-13).

Nogmaals, is deze grief zuiver subjectief. Het is uitsluitend gebaseerd op de persoonlijke beoordeling van verwerende partij, zonder rekening te houden met de context en de nauwkeurigheid van de verklaringen van verzoeker, waarop zij geen kritiek geeft.

V.

Ten slotte bevestigt verzoeker dat hij inderdaad vreest te worden aangehouden wegens desertie. Hij herhaalt eraan dat hij zijn diensttijd van twee jaar in het grensgebied heeft vervuld en verklaart dat de tijd die hij in die hoedanigheid heeft doorgebracht niet meetelt voor zijn officiële diensttijd. Bovendien heeft hij nooit zijn ontslagbrief ontvangen (NPO. p. 7 en 19).

Officieel heeft hij dus zijn twee dienstjaren niet volbracht en aangezien hij Venezuela en het leger heeft verlaten zonder iemand daarvan op de hoogte te stellen, is hij in de ogen van de wet een deserteur.”

Met betrekking tot zijn socio-economische situatie, betwist verzoeker dat hij niet in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen in geval van terugkeer naar Venezuela.

2.2. Ter ondersteuning van het verzoekschrift legt verzoeker een document neer van 18 juli 2017 betreffende zijn overdracht van het commando van luitenant-kolonel O.C.M.A. naar het commando van kolonel M., met Franse vertaling.

3. Aanvullende nota

Verzoeker maakt ter terechtzitting overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota over, samen met de vertaling naar het Nederlands van het bij zijn verzoekschrift gevoegd stuk. De verwerende partij neemt hiervan inzage en heeft geen opmerkingen.

4. Voorafgaand

4.1. De Raad dient inzake het verzoek om internationale bescherming een arrest te vellen dat op afdoende wijze is gemotiveerd en geeft daarbij aan waarom een verzoeker om internationale bescherming al dan niet beantwoordt aan de criteria van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De uitvoerige opsomming van wetsbepalingen, rechtspraak en landeninformatie impliceert an sich niet dat de bestreden beslissing is behept met een onregelmatigheid of dat verzoekster nood heeft aan internationale bescherming.

4.2. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurs-handelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht in casu bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen worden genomen.

4.3. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

5. De algemene veiligheidssituatie in Venezuela

In het verzoekschrift houdt verzoeker een uitgebreid betoog over de algemene (veiligheids)situatie in Venezuela. De Raad heeft bijgevolg een ex nunc-analyse gemaakt van alle objectieve landeninformatie die door de partijen ter beschikking werd gesteld waarbij hij de situatie in Venezuela als volgt samenvat.

Op basis van alle objectieve landeninformatie die door de partijen ter beschikking werd gesteld, blijkt dat de zittende Venezolaanse regering en de oppositie zijn verwickeld in een heftig gevecht om de macht en dat er sprake is van een institutionele dualiteit, waarbij Venezuela twee presidenten (Maduro en Guaidó) en twee parlementen heeft (EASO “*Venezuela Country Focus*”, augustus 2020, p. 21 e.v.; COI Focus “*Venezuela. Situatieschets*”, 15 mei 2020, p. 6-11).

Uit de landeninformatie blijkt verder dat Venezuela reeds geruime tijd wordt geconfronteerd met een enorme politieke, economische en sociale crisis en geldt als één van de gewelddadigste landen in de wereld. Zo bleef Venezuela ook in 2019 één van de landen met het grootste aantal sterfgevallen door geweld in de wereld. Cijfers gepubliceerd door het Observatoria Venezolano de Violencia (OVV) stellen dat in 2019 minstens 16.506 sterfgevallen door geweld werden geteld, hetzij een percentage van 60,3 per 100.000 inwoners. Het OVV registreert drie soorten van gewelddadige overlijdens, namelijk overlijdens als gevolg van crimineel geweld (6.588 in 2019), overlijdens als gevolg van politieel geweld (5.286 in 2019) en gewelddadige overlijdens die nog in onderzoek zijn (4.632 in 2019) (COI Focus, p. 16-17).

Het geweld in Venezuela is wijdverspreid en de oorzaken ervan zijn veelzijdig en complex. Uit de landeninformatie volgt tevens dat het geweldsniveau en de aard en de impact van het geweld er regionaal erg verschillend zijn.

Er is geweld dat wordt gepleegd in het kader van de repressie door de Venezolaanse veiligheids- en ordediensten, het leger alsook de colectivos. Dit zogenaamde politieel geweld viseert veelal burgers met een bepaald profiel, in het bijzonder zij die kritisch zijn tegen de overheid (zie EASO, p. 50 e.v. ‘targeted profiles’ en p. 95-106 ‘colectivos’; COI Focus, p. 12-14). Daarbij worden zowel ‘high profile’ als ‘low profile’ activisten gevisieerd (zie Nederland, Ministerie van Buitenlandse Zaken, Algemeen Ambtsbericht Venezuela, juni 2020 waarnaar wordt verwezen in het EASO-rapport, p. 38-39 ‘risico voor low-level demonstranten en opposanten’ alsook p. 59-60; EASO, p. 52, 102). Ook tijdens en na betogingen en protesten wordt geweld gebruikt dat veeleer wordt veroorzaakt door een buitensporige reactie van de Venezolaanse veiligheids- en ordediensten en het leger alsook de colectivos daar de oppositie niet beschikt over een gewapende arm.

Tevens is er ook geweld als gevolg van gemeenrechtelijke criminaliteit.

Door de aanhoudende politieke, economische en sociale crisis hebben de Venezolaanse overheidsinstellingen veel macht verloren. Samen met het ontbreken van een onpartijdig en functioneel rechtssysteem heeft dit geleid tot instabiliteit en een machtsvacuüm dat wordt ingevuld door een grote variëteit aan irreguliere gewapende groeperingen. Grofweg kunnen deze worden opgedeeld in guerrilla’s, paramilitaire groeperingen en criminele groeperingen, zoals megabandas, pranes, sindicatos, transnationale criminele organisaties, drugskartels en kleinere criminele bendes.

Deze groepen zijn voornamelijk actief in de drugshandel, smokkel en illegale mijnontginning en plegen daarbij crimineel geweld, waar bij zij zich schuldig maken aan onder meer moorden, ontvoeringen, afpersing, overvallen, wapenhandel en handel in vrouwen en kinderen. Ook de Venezolaanse politie en het leger alsook de colectivos maken zich schuldig aan illegale praktijken en er wordt in de landeninformatie gewag gemaakt van een samenwerking tussen de Venezolaanse overheden en de irreguliere gewapende groeperingen.

De dollarisatie van de economie heeft eveneens een invloed gehad op de aard en locatie van het geweld. Het OVV stelt dat het geweld niet alleen in de steden aanwezig is maar meer en meer een landelijk fenomeen wordt (COI Focus, p. 14-22; EASO, p. 20-21, 78-93; Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, Algemeen Ambtsbericht Venezuela 2020, p. 9, 90-97).

Dit patroon van crimineel en politieel geweld is sterker aanwezig in bepaalde delen van Venezuela, met name de deelstaten Sucre, Aragua Miranda en het hoofdstedelijk district, de grensstaten met Colombia (Zulia, Tachira, en Apure) en in de zuidelijke deelstaten Amazonas en Bolivar.

De deelstaten Zulia, Táchira, Apure, Amazonas en Bolivar kampen voorts niet enkel met een hogere prevalentie van crimineel en politieel geweld. Ze kennen ook een grotere aanwezigheid van irreguliere gewapende groeperingen, zoals guerrilla’s en paramilitaire bewegingen die vaak hun wortels hebben in Colombia maar ondertussen ook steeds meer Venezolanen rekruteren. Uit de landeninformatie blijkt dat sommige gewapende groeperingen effectieve territoriale controle uitoefenen in deze grensstaten, en fungeren als de facto gezaghebbers die sociale controle uitoefenen. Er is sprake van een parallelle structuur waarbij irreguliere gewapende groepen soms zelfs de functies van de staat overnemen, vaak in samenwerking met of met toestemming van de Venezolaanse autoriteiten, zoals onder meer in de zogenaamde ‘vrede zones’. Deze deelstaten hebben dan ook te maken met

gewapende confrontaties en strijd tussen de rivaliserende irreguliere gewapende groeperingen onderling. De controle over territorium, de vele illegale grensovergangen tussen Venezuela en Colombia ('trochas') en de drugshandel, smokkel, mensenhandel en afpersing van vooral Venezolaanse migranten die deze wegen gebruiken alsook de controle over de illegale ontginning van mijnen en de minerale rijkdom, is daarbij de inzet. In deze deelstaten is ook sprake van regelmatige confrontaties tussen irreguliere gewapende groeperingen en de Venezolaanse autoriteiten (COI Focus, p. 26-34; EASO, p. 20-21, 76-94; Ambtsbericht, p. 9, 90-97).

De Raad wijst erop dat de algemene veiligheidssituatie in overweging moet worden genomen in het kader van een beoordeling van het beschermingsverzoek in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. De Raad herinnert er evenwel aan dat een loutere verwijzing naar de algemene (veiligheids)situatie in Venezuela niet volstaat om aan te tonen dat verzoeker bij terugkeer naar dat land daadwerkelijk dreigt te worden geïdendeerd en vervolgd. Een individuele beoordeling in het licht van de algemene veiligheidssituatie in Venezuela dringt zich vervolgens op, waarbij het aan verzoeker is om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikelen 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet te individualiseren en te concretiseren.

Waar hij ter terechtzitting zijn profiel als militair benadrukt, wijst de Raad erop dat het loutere gegeven dat verzoeker valt onder een bepaald profiel, niet volstaat om een nood aan internationale bescherming vast te stellen maar dat dit afhankelijk is van de individuele omstandigheden van de zaak. Ook hier is het aan verzoeker om op individuele en concrete wijze aannemelijk te maken dat hij omwille van een bepaald profiel dreigt te worden vervolgd bij een terugkeer naar Venezuela.

Bij de beoordeling of er een redelijke mate van waarschijnlijkheid bestaat dat de verzoeker zal worden blootgesteld aan vervolging of ernstige schade bij terugkeer naar zijn land van herkomst, moeten zijn individuele en concrete omstandigheden worden beoordeeld en afgewogen in het licht van de algemene omstandigheden in Venezuela. Uit wat hierna volgt, zal blijken dat verzoeker in gebreke blijft om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet, in concreto aan te tonen, in het bijzonder nu zijn vluchtrelaas niet geloofwaardig wordt bevonden.

6. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

6.1. Verzoeker verklaart dat hij bij terugkeer naar Venezuela zal worden opgesloten in de gevangenis en zal worden vervolgd door zijn vroegere overste kolonel M. omdat hij weet heeft van de illegale goudwinning en brandstofhandel in het grensgebied tussen Venezuela en Guyana.

6.2. Wat betreft de verschillende documenten die verzoeker in het kader van zijn beschermingsverzoek voorlegt (AD CGVS, map met documenten), wijst de Raad, in navolging van de commissaris-generaal, op wat volgt.

Verzoekers nationaliteit, identiteit, reisweg en opleiding worden niet betwist. Ook aan het gegeven dat verzoeker militair is geweest wordt niet getwijfeld. Uit deze elementen kan op zich echter geen gegronde vervolgingsvrees blijken noch een reëel risico op ernstige schade. Hetzelfde geldt voor wat betreft zijn samenwoning in Venezuela met zijn partner.

Wat betreft de internetartikels m.b.t. de handel in goud en brandstoffen in Venezuela en de onveiligheid die daarmee gepaard gaat, moet worden opgemerkt dat deze berichten geen betrekking hebben op verzoekers persoonlijke situatie. Verzoeker geeft dit ook zo aan tijdens het persoonlijk onderhoud (notities persoonlijk onderhoud, p. 8, 10) Deze artikels volstaan dan ook niet om aan te tonen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst daadwerkelijk persoonlijk zou worden geïdendeerd of vervolgd. Verzoeker moet dit individueel en in concreto aannemelijk maken.

Het document van 18 juli 2017 betreffende verzoekers overdracht van het commando van luitenant-kolonel O.C.M.A. naar het commando van kolonel M. waarin ook te lezen valt dat verzoeker toen de rang van korporaal had, betreft vooreerst een loutere fotokopie waarvan de authenticiteit niet kan worden nagegaan. Kopieën zijn immers gemakkelijk te manipuleren met knip- en plakwerk. Verder blijkt dat de kolonel M. in het attest wordt aangesproken als "*bürger*". Dergelijke anomalie in wat een officieel document van verzoekers overplaatsing zou moeten zijn, is weinig aannemelijk. Deze vaststellingen maken dat dit document slechts relatieve bewijswaarde geniet.

Verder is het frappant te moeten vaststellen dat verzoeker, behalve voormeld weinig betrouwbaar document, geen andere stukken kan bijbrengen die zijn verklaringen ter zake ondersteunen of staven. De commissaris-generaal motiveert terdege: *“Zo legt u geen bewijs neer van uw overplaatsing naar of activiteiten in de grensstreek met Guyana. U kan evenmin aantonen daadwerkelijk tot juni 2018 onder deze kolonel M.(...), in de desbetreffende divisie of bataljon te hebben gewerkt. Hierbij dient immers opgemerkt dat u niet eens kan aantonen dat u in het leger aan de slag was tot juni 2018 zoals u beweert. De enige bewijsstukken die u hieromtrent neerlegt zijn: een militaire legerkaart, een foto in legeruniform met uw partner, een foto met een collega-militair, en een foto van vaten in een rivier (zie ingediende documenten nrs 4, 7-9). Uw militaire kaart is geldig tot 2017 en er staat dat u de rang van soldaat bekleedde (zie ingediend document nr 4). Uw verklaringen dat u tot juni 2018 en de rang van eerste korporaal had worden dus niet bevestigd door dit stuk. Uw verweer dat u geen volgende kaart kreeg omdat uw legerdienst er in 2018 op zat (CGVS p.13) kan vanzelfsprekend niets wijzigen aan voornoemde vaststellingen. Uw twee foto's met uw partner en collega tonen evenmin uw rang, dienstperiode of relaas aan. De foto van de vaten in een rivier kunnen eveneens niets bijbrengen aan uw verklaringen daar u niet op deze foto staat en er niets meer over de omstandigheden van de betreffende foto kan worden uit afgeleid.”*

Wat betreft de foto van de vaten in de rivier, hekelt verzoeker dat hierover tijdens het persoonlijk onderhoud geen enkele vraag werd gesteld over de omstandigheden waarin deze foto werd genomen. De Raad benadrukt dat het aan verzoeker zelf is om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen. Verzoeker werd hierover wel degelijk om nadere uitleg gevraagd, maar kwam niet verder dan *“Dat is van transport over de rivier van brandstoffen”* (notities persoonlijk onderhoud, p. 10). Hierbij dient erop te worden gewezen dat het niet aan de protection officer is om aan te geven welke informatie hij van verzoeker verwachtte te horen, zoals wordt gesuggereerd in het verzoekschrift. Hoe dan ook, zoals op correcte wijze wordt gemotiveerd door de commissaris-generaal, moet worden vastgesteld dat verzoeker niet op deze foto staat en er niets meer over de omstandigheden van de betreffende foto kan worden uit afgeleid. De bewering in voorliggend verzoekschrift dat hij die foto zelf heeft genomen terwijl hij aan het werk was, kan hieruit evenmin blijken en betreft niet meer dan een loutere bewering.

Uit wat voorafgaat blijkt dat de voorgelegde stukken wegens hun inhoud en relatieve bewijswaarde in deze stand van zaken op zich niet volstaan om een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken.

Bijgevolg moet worden nagegaan of de verklaringen van verzoeker voldoende consistent, gedetailleerd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van zijn vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met het land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten, als geloofwaardig kunnen worden beschouwd.

6.3. De commissaris-generaal besluit dat geen geloof kan worden gehecht verzoekers verklaringen over de vermeende gebeurtenissen die voor hem de aanleiding vormden om Venezuela te verlaten. Hij stelt vast dat (i) verzoekers gedrag en denkwijze na zijn ontsnapping niet consistent zijn met zijn vrees, (ii) de manier waarop hij kon ontsnappen tijdens een tandartsbezoek niet geloofwaardig is, (iii) het weinig aannemelijk is dat kolonel M. precies verzoeker aanduidde om naar de mijnen te gaan en hij hierover onsamenhangende verklaringen aflegt, en (iv) verzoeker zonder problemen de bewaakte Venezolaanse grens kon oversteken.

Wat betreft de problemen die zijn halfzus en haar echtgenoot in Venezuela kenden, stipt de commissaris-generaal daarnaast aan dat uit niets blijkt dat verzoeker door de (politieke) activiteiten van deze familieleden zelf persoonlijke problemen heeft gekend.

In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen.

De Raad stelt vast dat verzoeker er in voorliggend verzoekschrift niet in slaagt om voormelde motieven, die pertinent en draagkrachtig zijn, betrekking hebben op de kern van zijn vluchtrelaas, steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten tot de ongeloofwaardigheid van de vluchtmotieven, te verklaren of te weerleggen.

6.4. Zo weet zijn uitleg betreffende zijn gedrag na zijn ontsnapping allerm minst te overtuigen. Hij stelt dat hij niet dacht dat ze langs het huis van zijn schoonvader in Punceres zouden langsgaan omdat hij het adres van zijn ouders als zijn hoofdadres bij het leger had genoemd. Uit zijn verklaringen blijkt echter,

en verzoeker bevestigt dit ook in voorliggend verzoekschrift, dat hij ook het adres van zijn schoonvader aan het leger had opgegeven; ze moesten immers twee adressen opgeven als militair zodat ze konden worden gelokaliseerd (notities persoonlijk onderhoud, p. 9). Dat verzoeker toch besloot onder te duiken in het huis van zijn schoonvader terwijl hij dit adres aan het leger had doorgegeven en het in de ogen van M. sowieso een logische mogelijke schuilplek voor verzoeker zou zijn, is niet geloofwaardig, te meer verzoeker wist dat M. aan het hoofd stond van de administratieve dienst Rekrutering en op die manier zeker toegang had tot de door hem opgegeven adressen, zijnde zijn mogelijke schuilplekken (notities persoonlijk onderhoud p.16; CGVS-vragenlijst, vraag 3.5).

De Raad treedt de commissaris-generaal dan ook bij waar hij stelt dat verzoekers gedrag en denkwijzen in dit geval niet consistent zijn met zijn vrees en dat dit de geloofwaardigheid van zijn relaas ondermijnt.

6.5. Omtrent de manier waarop hij kon ontsnappen, klaagt verzoeker aan dat de verwerende partij louter op basis van een subjectieve analyse stelt dat zijn verklaringen hierover onlogisch zijn en eraan voorbij gaat dat hij niet onnauwkeurig of tegenstrijdig was. De Raad wijst er in dit verband op dat de ongeloofwaardigheid van een asielrelaas niet alleen kan worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en onaannemelijke verklaringen. Noch de commissaris-generaal noch de Raad moeten bewijzen dat de aangehaalde feiten onwaar zouden zijn.

In casu wordt op omstandige en correcte wijze uiteengezet dat de manier waarop verzoeker kon ontsnappen tijdens een tandartsbezoek niet geloofwaardig is: *“Kolonel M.(...) wilde u als straf in de mijnen laten werken en stuurde sergeant Santa Cruz met u mee (CGVS p.11,13). De kolonel meende immers dat u niet alleen kon gaan en wilde er zeker van zijn dat u er heen zou gaan, aldus uw verklaringen (CGVS p.11). Na al meer dan drie maanden ononderbroken in de mijnen te hebben gewerkt en verbleven, vroeg u aan de sergeant waarom u geen verlof kreeg zoals de reguliere soldaten (CGVS p.14). Tijdens uw werk in de mijnen na zes maanden was uw militaire dienstdadigheid inmiddels ook al overschreden (CGVS p.12,14). U moest blijkbaar voor onbepaalde duur in de mijnen werken en had helemaal geen perspectief meer (CGVS p.12,14). U deed uw beklag bij sergeant Santa Cruz maar die kon u alleen maar vertellen dat die beslissingen bij kolonel M.(...) lagen (CGVS p.14). Uw familie was één maand nadat u naar de mijnen werd gestuurd op de hoogte van deze straf doordat u hen telefonisch contacteerde (CGVS p.15). Gezien uw penibele situatie ging uw familie twee keer naar kolonel M.(...) om te praten, maar van zodra de kolonel wist dat het uw familie betrof besloot hij hen niet te ontvangen (CGVS p.14-15,19-20). U had in totaal amper drie keer contact met uw familie toen u aan de slag was in de mijnen (CGVS p.15). Gezien deze situatie zonder perspectief voor u, en de ongetwijfeld gespannen relatie tussen enerzijds u en anderzijds kolonel M.(...), kan gesteld worden dat u een vluchtgevaarlijk profiel had. Het is dan ook zeer eigenaardig dat u tijdens een tandartsbezoek op 12 à 13 juni 2018 in de stad Bolivar eenvoudigweg de benen kon nemen omdat sergeant Santa Cruz u er een uur alleen achter liet (CGVS p.12,16). De sergeant was nochtans verantwoordelijk voor u; hij moest u, en alleen u, escorteren naar de tandarts in Bolivar (CGVS p.11-12,16). U geeft zelf aan dat de sergeant eigenlijk bij u moest zijn (CGVS p.16). U heeft ook geen idee waarom de sergeant u er voor een uur zou achterlaten of waar hij toen naartoe ging (CGVS p.16). Wetende dat kolonel M.(...) geen zware straffen schuwt, zoals uit uw situatie bleek, kan verwacht worden dat sergeant Santa Cruz u toch niet zomaar een uur ergens zou achterlaten. Zijn vertrouwen in u is dan ook allerminst aannemelijk.”*

Door louter de aangaande bevindingen te bekritisseren en tegen te spreken, brengt verzoeker geen concrete elementen noch dwingende argumenten bij ter ontkrachting ervan.

6.6. Voor het overige komt verzoeker in het verzoekschrift niet verder dan het bevestigen van zijn verklaringen, het bekrachtigen van zijn vrees voor vervolging en het bekritisseren en tegenspreken van bepaalde gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal, zonder concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de conclusies in de bestreden beslissing kunnen weerleggen.

Dergelijk verweer is niet dienstig en vermag niet de pertinente motieven van de bestreden beslissing, zoals samengevat in punt 5.4., te ontcrachten, zodat ze dan ook blijven gehandhaafd en door de Raad worden overgenomen.

Louter opwerpen dat hij nauwkeurige verklaringen heeft afgelegd over zijn overplaatsing naar het grensgebied en over de taken waarvoor hij verantwoordelijk was in het kader van de illegale activiteiten waaraan hij gedwongen werd deel te nemen, evenmin. Zo slaagt verzoeker er niet in aannemelijke verklaringen af te leggen over de vraag waarom juist hij naar de mijnen werd gestuurd om deel te nemen aan illegale praktijken die niet geweten mochten zijn. Zijn verklaringen hierover raken kant noch wal.

De documenten die verzoeker heeft voorgelegd ter staving van zijn beschermingsverzoek en die zoals eerder vermeld op zich niet volstaan omwille van hun inhoud en relatieve bewijswaarde, worden aldus niet aangevuld met voldoende samenhangende, precieze, volledige en aannemelijke verklaringen.

Het geheel aan documenten en verzoekers verklaringen in acht genomen en gezien in hun onderlinge samenhang, treedt de Raad de commissaris-generaal bij in zijn beoordeling dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers vluchtrelaas en dat verzoeker bijgevolg niet aannemelijk weet te maken dat hij bij terugkeer naar Venezuela zal worden vervolgd door zijn vroegere overste kolonel M. omdat hij op de hoogte is van illegale goudwinning en brandstofhandel in het grensgebied tussen Venezuela en Guyana.

6.7. In het verzoekschrift houdt verzoeker ook nog voor dat hij vreest te worden aangehouden wegens desertie. Omdat hij zijn dienstdaag van twee jaar in het grensgebied heeft vervuld, zouden deze dienstdaagen niet meetellen voor zijn officiële dienstdaag.

Verzoeker is hier echter tegenstrijdig met zijn eigen verklaringen waar hij voor het CGVS uitdrukkelijk stelde dat hij door de autoriteiten niet werd vervolgd of gezocht omwille van desertie aangezien hij zijn dienstdaagte vervolmaakte: *“ze kunnen niet zeggen dat ik een deserteur ben want ik deed meer dan m'n tijd uit”* (notities persoonlijk onderhoud, p. 17, zie ook p., 7 en 19). Post factum opwerpen dat deze twee laatste jaren officieel niet meetellen, is niet ernstig. Dat hij zijn ontslagbrief nooit heeft ontvangen omdat kolonel M. die gewoonweg niet wilde geven, doet hier geen afbreuk aan. Uit niets blijkt, en verzoeker toont ook niet aan dat hij in geval van terugkeer naar Venezuela zal worden aanzien als deserteur, te meer nu geen geloof wordt gehecht aan zijn vluchtrelaas.

6.8. Gelet op zijn individuele omstandigheden, zijn er geen aanwijzingen dat verzoeker kan worden aangemerkt als iemand die op enige wijze in de negatieve aandacht van het Venezolaanse regime staat. Verzoeker kon tevens zonder problemen de bewaakte Venezolaanse grens oversteken. Zijn paspoort dat op zijn eigen naam staat, werd afgestempeld door overheidsambtenaren aan de grens met Colombia (notities persoonlijk onderhoud, p. 5; map met documenten, nr. 1). Verzoeker verklaarde tevens dat er geen wettelijke zoekactie van de politie naar hem was omdat hij zijn dienstdaag had vervuld (notities persoonlijk onderhoud, p. 19). Deze elementen samen zijn een bijkomende indicatie dat hij, ondanks het beweerde conflict met kolonel M., niet in het vizier van de Venezolaanse overheden staat.

6.9. Wat betreft de problemen die verzoekers halfzus C.B.M.E. en haar echtgenoot V.M.G.R. in Venezuela kenden, verwijst de Raad naar volgend terechte motivering, die door verzoeker ongemoeid wordt gelaten, en gehandhaafd blijft: *“(…) moet aangestipt worden dat deze evenmin aanleiding geven tot een toekenning van de vluchtelingenstatus in uw hoofde. De beoordeling van hun beschermingsnood gebeurde op basis van elementen die eigen zijn aan hun dossier en die geen deel uitmaken van uw verzoek. Daarnaast blijkt uit niets dat u door de (politieke) activiteiten van deze familieleden zelf persoonlijk problemen heeft gekend. Te meer u in 2015 blijkbaar actief voor de politieke jeugdgroep La Juventud die tot de huidige regering van Chavez behoort en nadien dus lid van het Venezolaans leger (CGVS p. 5-6).”*

Verzoekers verwijzing naar algemene landeninformatie *“aangaande de gewelddadige repressie van elke vorm van oppositie”* is dan ook niet dienstig nu deze niet op zijn persoon wordt betrokken en er geen aanwijzingen zijn dat verzoeker zelf als politiek opposant wordt beschouwd, noch blijkt dat hij omwille van de politieke activiteiten van zijn familieleden zelf persoonlijke problemen heeft gekend.

6.10. De Raad besluit dat, het geheel van verzoekers individuele omstandigheden in acht genomen en cumulatief beoordeeld en afgewogen in het licht van de algemene veiligheidssituatie in Venezuela, er geen concrete aanwijzingen blijken dat hij bij terugkeer problemen zal ondervinden met de Venezolaanse overheden of andere actoren, zoals colectivos, criminele bendes of gewapende groeperingen.

Bovenstaande vaststellingen volstaan voor de Raad om te concluderen dat voor verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden aangenomen.

7. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

7.1. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden

verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover, waarbij wordt geconcludeerd dat hij niet aannemelijk maakt dat hij bij terugkeer naar Venezuela persoonlijk en actueel het risico loopt om te worden vervolgd, geviséerd of bedreigd.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat hij specifiek wordt geviséerd. Verzoeker maakt geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Venezuela zouden hebben gekend.

7.2. In de mate dat verzoeker zich baseert op de algemene socio-economische en mensenrechten-situatie in Venezuela om een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet aan te tonen, herinnert de Raad eraan dat geen abstractie kan worden gemaakt van het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, zoals omschreven door de wetgever. In deze verwijst de Raad naar artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet dat bepaalt dat “vervolging in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:

a) de Staat;

b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen;

c) niet-overheidsactoren (...)”

Het Hof van Justitie heeft in zijn rechtspraak reeds verduidelijkt dat artikel 15, b) van richtlijn 2004/83/EU – waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt – niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM. Zo stelt het Hof:

“In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt. De omstandigheid dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, risico loopt op verslechtering van zijn gezondheidstoestand omdat in zijn land van herkomst geen adequate behandeling voorhanden is, doch hem niet opzettelijk medische zorg wordt geweigerd, volstaat dan ook niet om hem subsidiaire bescherming te verlenen. (...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden er tegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.”

(HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40).

De Raad meent naar analogie dat een algemene precare socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Vooreerst blijkt noch uit de bestreden beslissing, noch uit het verzoekschrift, noch uit de beschikbare landeninformatie dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, laat staan dat deze situatie louter is te wijten aan een opzettelijk handelen of nalaten van actoren. Deze situatie blijkt veeleer het gevolg te zijn van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, zoals economisch wanbeheer, Amerikaanse economische sancties, de dalende olieproductie en olieprijzen, hyperinflatie en een inkrimping van de economie.

Verder herneemt de Raad overweging 35 van richtlijn 2011/95/EU die preciseert dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die kan worden aangemerkt als ernstige schade. De Raad wijst er in dit kader op dat artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet betrekking heeft op *“situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade”* (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, pt. 32). Het risico waaraan een verzoeker in zijn land wordt blootgesteld, moet dus specifiek, dit is individueel, van aard zijn. De omstandigheid dat een verzoeker omwille van de precare socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela het risico loopt om niet te kunnen voorzien in zijn

elementaire levensbehoeften, doch hem niet opzettelijk de beschikbare sociale voorzieningen worden geweigerd, volstaat dan ook niet om hem subsidiaire bescherming te verlenen.

In casu blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt gevisieerd of dat hij behoort tot een groep van gevisieerde personen. Verzoeker toont immers niet aan dat hij bij terugkeer naar Venezuela op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien. In de bestreden beslissing wordt overigens nog terecht gewezen op het volgende: *“Al erkent het CGVS dat de situatie moeilijk is in Venezuela, dient vastgesteld dat u kan bogen op uw studies en werkervaringen in Venezuela. U genoot namelijk hogere studies, werkte in de bouw en in het leger (CGVS p. 3, 8, 11 verklaring DVZ d.d. 02/01/2020 vraag 11 en 12). Daarnaast bleek u ook zelfstandig en inventief genoeg om tijdens uw verblijf van één jaar en drie maanden in Peru naar werk te zoeken en werk te vinden (CGVS p.5). U oefende in Peru verschillende jobs uit zoals in de metaalconstructie voor loodsen, kledingverkoper en ook als bakker (CGVS p.5). U kon in Peru iets huren en er samen met uw echtgenote verblijven (CGVS p.5). Uw ouders beschikken in Venezuela over een huis in hun eigendom (CGVS p.4). Uw broer werkte als bewaker, uw vader is metser in de bouw en uw moeder werkt voor een overheidsinstelling (CGVS p.6). U heeft een goede relatie met uw ouders en heeft nog contact met hen en uw familie vanuit België (CGVS p.6). Uw schoonvader, bij wie u eerder kon verblijven samen met uw echtgenote, beschikt ook over een eigen woning en boerderij in Venezuela (CGVS p.4,9).”*

Bijgevolg kan niet zonder meer worden aangenomen dat verzoeker bij terugkeer naar Venezuela in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen als gevolg van een intentioneel menselijk handelen in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet zoals geïnterpreteerd door het Hof van Justitie.

7.3. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Diakité, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 43).

Uit het geheel van de objectieve landeninformatie die door beide partijen wordt voorgelegd, besluit de Raad dat het geweld, dat in Venezuela wijdverspreid aanwezig is, voornamelijk politieel en crimineel geweld betreft dat niet kadert binnen een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of wanneer twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden en is bovendien in wezen niet willekeurig van aard (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Diakité (GK)).

Verder blijkt dat dit politieel en crimineel geweld naar zijn aard en/of vorm doelgericht is. Slachtoffers van politieel of crimineel geweld worden gevisieerd om een welbepaalde reden of doel. Het merendeel van dit gemeenschappelijk crimineel geweld of politieel geweld is dan ook geïndividualiseerd en niet willekeurig. Dit politieel en crimineel geweld moet dan ook veeleer in overweging worden genomen bij een beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, a) en b) van de Vreemdelingenwet. Dit politieel en crimineel geweld moet dan ook veeleer in overweging worden genomen bij een beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. De verwijzing in het verzoekschrift naar de veiligheidssituatie in Venezuela is louter algemeen van aard en het is nog steeds aan verzoeker om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade te concretiseren. Uit wat hierboven werd besproken, blijkt dat in casu geen gegronde vrees voor vervolging noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet werd aannemelijk gemaakt.

Verder blijkt uit de beschikbare landeninformatie dat de deelstaten Zulia, Táchira, Apure, Amazonas en Bolívar een grotere aanwezigheid kennen van irreguliere gewapende groeperingen, zoals guerrilla's en paramilitaire bewegingen. Uit de landeninformatie blijkt dat deze deelstaten ook regelmatig te maken hebben met gewapende confrontaties, in de zin van strijd en gevechten, tussen de rivaliserende irreguliere gewapende groeperingen onderling. In deze deelstaten is tevens sprake van regelmatige confrontaties tussen irreguliere gewapende groeperingen en de Venezolaanse autoriteiten. De Raad

stelt samen met de verwerende partij vast dat deze gewapende confrontaties kunnen worden aangemerkt als een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals gedefinieerd door Hof van Justitie in het arrest Diakité.

Verzoeker, die verklaart afkomstig te zijn uit de deelstaat Monagas, is evenwel niet uit een van deze gebieden afkomstig. Uit de beschikbare landeninformatie kan niet worden afgeleid dat thans in verzoekers verklaarde regio van herkomst een gewapend conflict heerst in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont dit ook niet aan.

Bij gebrek aan een gewapend conflict in de deelstaat Monagas, is artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

7.4. Aldus toont verzoeker niet aan dat er in zijn geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c) van de Vreemdelingenwet. De Raad ontwaart in het rechtsplegingsdossier evenmin andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

8. Wat betreft de artikelen 3 en 13 van het EVRM, wijst de Raad erop dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze is beperkt tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Verder heeft verzoeker gebruik gemaakt van de mogelijkheid om deze beslissing aan te vechten bij de Raad. Deze artikelen zijn dan ook niet geschonden. Dezelfde conclusie geldt voor artikel 4 van het Handvest.

9. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal verplicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker werd gehoord op het CGVS. Tijdens dit gehoor kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. De stelling dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is te werk gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden. Uit wat voorafgaat blijkt evenmin een schending van het redelijkheidsbeginsel.

10. Waar verzoeker de schending aanvoert van de artikelen 48 en 48/2 van de Vreemdelingenwet, geeft hij niet de minste toelichting over de wijze waarop hij deze artikelen geschonden acht, zodat de aangevoerde schending onontvankelijk is. De Raad ziet overigens niet in op welke wijze voormelde artikelen in casu zouden zijn geschonden, nu zij slechts in algemene zin bepalen dat een vreemdeling als vluchteling of als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming kan worden erkend indien hij voldoet aan de daartoe gestelde voorwaarden in het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, respectievelijk artikel 48/4 van die wet.

11. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

12. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven mei tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES